

άνοικιαστος επίθ. σύνηθ. καὶ Πόντ. (Τραπ.) *άνοικιαστους* βόρ. ιδιώμ. *άνοικιαστος* Κεφαλλ. *νοίκιαστος* Πελοπν. (Πάτρ.)

Ἐκ τοῦ στερητ. *ἀ-* καὶ τοῦ ἐπιθ. **νοικιαστός < νοικιάζω*. Ἡ λ. καὶ παρὰ Σομ.

Ὁ μὴ δοθεὶς ἐπὶ ἐνοικίῳ, ὁ μὴ ἐκμισθωθείς σύνηθ. καὶ Πόντ. (Τραπ.): *Σπίτι-χτήμα άνοικιαστο* σύνηθ. || Φρ. *Τὸ ψηλὰ τὰ ἔχει άνοικιαστα* (ἔχει τὰ ἄνω διαμερίσματα ἄνευ ἐνοίκου, ἥτοι ἔχει τὴν κεφαλὴν κενὴν) Χίος. Συνών. *άνοικος, ξενοίκιαστος, ξένοικος*.

άνοικοκύρευτος επίθ. σύνηθ. καὶ Πόντ. (Τραπ.) *άνοικονκύρευτους* βόρ. ιδιώμ. *άνοικοκυόρευτος* Νάξ. (Ἀπύρανθ.) *άνοικοτσούρευτος* Μέγαρ. *άνοικιούρευτος* Λέσβ. *άνοικιόρευτος* Ἰμβρ.

Ἐκ τοῦ στερητ. *ἀ-* καὶ τοῦ ἐπιθ. **νοικοκυρευτός < νοικοκυρεύω*.

1) Ὁ μὴ διευθυνόμενος καλῶς, ἐπὶ οἶκον Πόντ. (Τραπ.) κ.ά.: *Ὁσπίτ' άνοικοκύρευτον*. β) *Ἀδιόρθωτος* Νάξ. (Ἀπύρανθ.): *Ἀνοικοκυόρευτὰ ἔχεις ἀκόμα τὰ καλοκαιρινὰ σου ρούχα*. γ) *Ἀγαμος* Νάξ. (Ἀπύρανθ.) — Λεξ. Μ. Ἐγκυκλ.

2) Ἐνεργ. ὁ μὴ διοικῶν καλῶς τὸν οἶκον, ἄτακτος σύνηθ.: *Γυναῖκα άνοικοκύρευτη* σύνηθ. || Γνωμ.

Καλλιὰ φτωχὴ νοικοκερὰ | παρ' άνοικοκύρευτη κερὰ Κρήτ. Συνών. *ἀκοδεσπένευτος, άνοικόκυρος* (II).

άνοικόκυρος επίθ. (I) Πελοπν. (Λακων.) Ρόδ. Ἐκ τοῦ στερητ. *ἀ-* καὶ τοῦ οὐσ. *νοικοκύρης*. Ὁ μὴ ἔχων κύριον, ἀδέσποτος ἐνθ' ἄν.: *Παιδὶ άνοικόκυρο* Λακων. *Ἀνοικόκυρον πρᾶμα* Ρόδ. Συνών. *ἀνάφεντος* I.

άνοικόκυρος επίθ. (II) Πελοπν. (Ἀρεόπ. Κάμπος Λακων. Πλάτ. κ.ά.)

Ἐκ τοῦ στερητ. *ἀ-* καὶ τοῦ οὐσ. *νοικοκυρεῖός*. *Ἀνοικοκύρευτος* 2, ὁ ἰδ., ἐνθ' ἄν.: *Ἀθρῶπος άνοικόκυρος* Κάμπος Λακων. *Γυναῖκα άνοικόκυρη* Ἀρεόπ.

άνοικοκυροσύνη ἡ, ἀμάρτ. *άνοικιστροσύνη* Λέσβ. Ἐκ τοῦ ἐπιθ. *άνοικόκυρος* (II). Ἡ κακὴ διοίκησις τοῦ οἴκου.

άνοικονόμητος επίθ. κοιν. *άνοικονόμτους* βόρ. ιδιώμ. *άνοικονόμετος* Πόντ. (Κερασ.) *άκονόμτους* Μακεδ. *άκονόμιστος* Σύμ. Τήν.

Τὸ μεταγν. ἐπίθ. *άνοικονόμητος*. Τὸ *άκονόμητος* ἐκ τοῦ **κονομῶ* παρὰ τὸ *οἰκονομῶ*.

1) Ἀτακτοποιήτος, ἀδιόρθωτος, ἐπὶ τοῦ οἴκου Πόντ. (Κερασ.) 2) Δυσδιοίκητος, ἀνυπόφορος, δυσχερὴς κοιν. καὶ Πόντ. (Κερασ.): *Ἀνοικονόμητος άνθρωπος*. *Ἀνοικονόμητη γυναῖκα*. *Ἀνοικονόμητο παιδί* κοιν. || Φρ. *Οἰκονομῶ τὰ άνοικονόμητα* (ἐπὶ δυσυπερβλήτων δυσχερειῶν) Ἀθήν. *Φουρτοῦνα άνοικονόμητη* (δυστυχία φοβερὰ) Μῆλ. 3) Ἀθεράπεντος, ἀπεριποίητος Τήν. — ΔΚαμπούρογλ. Τρισεύγ. 10: *Ῥκονομισμένο ἢ άκονόμιστο ἦταν τὸ κτ'νό;* (εἶχον περιποιηθῆ τὸ ζῶον, τοῦ εἶχον δώσει τροφήν;) Τήν. *Ἡ πολιτεία δὲν θὰ τὴν άφίσῃ ἔτσι άνοικονόμητη* ΔΚαμπούρογλ. ἐνθ' ἄν.

4) Ὁ μὴ βινηθεὶς, ἐπὶ γυναικὸς Πόντ. (Κερασ.) — Λεξ. Δημητρ.

άνοικος επίθ. Κωνπλ. Σύρ. Χίος κ.ά. *άνους* Μακεδ. (Σέρρ.)

Ἐκ τοῦ στερητ. *ἀ-* καὶ τοῦ οὐσ. *νοίκι*. Πβ. καὶ ἀρχ. ἐπίθ. *άνοικος* = *αἰοικος*.

Ἀνοίκιαστος, ὁ ἰδ.

άνοιξά ἡ, ἄνδρ. Πελοπν. (Κορινθ.) Τήν. *άν'ξγά* Ἡπ. Τήν.

Ἐκ τοῦ οὐσ. *άνοιξι* καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ. *-έα-γά*, περὶ ἧς ἰδ. ΓΧατζιδ. ΜΝΕ 2,240 καὶ 246.

1) Ὁρισμένη ποσότης ὕδατος διὰ τὴν ἄρδευσιν κήπων, ἡ ὅποια παρέχεται συνήθως ἐκ κοινῆς δεξαμενῆς Πελοπν. (Κορινθ.) Τήν.: *Νὰ μοῦ δώσης μιὰ άνοιξὰ νερὸ* Τήν.

2) Ἡ χαρακτηριστικὴ ὁσμὴ τῆς άνοιξεως Ἡπ.: Γνωμ.

Οἱ Φλιβάρις κι ἄν φλιβίσῃ, | πάλ' άν'ξέξες θιλὰ μυρίσῃ. Συνών. *άνοιξέλλα*.

άνοιξέλλα ἡ, ἀμάρτ. *άν'ξέλλα* Ἡπ. Μακεδ. (Σιάτ.) Ἐκ τοῦ οὐσ. *άνοιξι* καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ. *-έλλα* ἀντὶ τῆς *-ίλλα*.

Ἀνοιξά 2, ὁ ἰδ., ἐνθ' ἄν.: Γνωμ. *Κι ἄν φλιβίσουν κι ἄν φλιβίσουν, | πάλ' άν'ξέλλεις θὰ μυρίσουν*.

άνοιξήσιος επίθ. Λεξ. Δημητρ. Οὐδ. *άνοιξέσιον* Πόντ. (Κερασ. Κολων.) *άνοιξέσ'* Πόντ. (Κερασ.) *άνοιξέσ'* Πόντ. (Χαλδ.) *άνοιξέσ'* Πόντ. (Σάντ. Χαλδ.)

Ἐκ τοῦ οὐσ. *άνοιξι* καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ. *-ήσιος*. Περὶ τοῦ εἰς *-έσι* οὐδ. τύπ. ἰδ. ἈνθΠαπαδόπ. ἐν Ἀθηνᾶ 37 (1925) 171.

1) Ἐαρινὸς ἐνθ' ἄν.: *Ἀνοιξήσιες σπορὲς* Λεξ. Δημητρ. *Ἀῶμαν άνοιξέσ'* (ἐνδυμα ἑαρινὸν) Χαλδ. Συνών. *άνοιξιάτικος* 1. 2) Ὡς οὐσ., καρπὸς σπειρόμενος ἢ ὠριμάζων κατὰ τὸ ἔαρ Πόντ. (Κερασ. Κολων. Σάντ. Χαλδ.)

άνοιξι ἡ, κοιν. καὶ Πόντ. (Κοτύωρ. Οἶν. Σάντ. Τραπ. Χαλδ. κ.ά.) Τσακων. *άνοιξι* Καππ. (Ἀραβάν.) *άν-νοιξι* Μεγίστ. *άνοιξ'* Β.Εὔβ. κ.ά. *άν'ξ'* βόρ. ιδιώμ.

Ἐκ τοῦ ἀρχ. οὐσ. *άνοιξις*.

1) Μικρὰ θύρα, παρατυλὶς Μακεδ. (Κολινδρ.) 2) Ἀναπεπταμένος τόπος, εὐρὺ πεδῖον μὴ περιωρισμένον ὑπὸ ὑψωμάτων γῆς καὶ ἔχον εὐρὺν ὁρίζοντα Ἴων. (Ἀλάτσατ. Κρήν.): *Βγαίνουμε δῶ 'ς τὴν ἄκρη ποῦ εἶναι άνοιξι* Ἀλάτσατ. *Ὁμορφα εἶν' ἐδῶ, γιατί εἶν' άνοιξι* Κρήν. Συνών. *άνοιχτάδα, άνοιχτία, άνοιχτοσύνη*. β) Ἡ πέρυξ τόπου τινὸς θέα Λευκ.: *Ὁ τόπος αὐτὸς ἔχει άνοιξι*. Συνών. *άγνάντσια* Β 2. 3) Βλάστησις Σέριφ.: *Ἡ φυθεῖα ἡ φετινὴ ἔχει μιὰν άνοιξι!* Συνών. *άνοιγμα* 6, *άνοιξά* 3.

4) Μία τῶν τεσσάρων ἐποχῶν τοῦ ἔτους, ἔαρ κοιν. καὶ Καππ. (Ἀραβάν.) Πόντ. (Κοτύωρ. Οἶν. Σάντ. Τραπ. Χαλδ. κ.ά.): *Ἡρθε ἡ άνοιξι. Τὴν άνοιξι ἔρχονται τὰ χελιδόνα κοιν*. *Πρώτη άνοιξι* (ἡ ἀρχὴ τοῦ ἔαρος) Κεφαλλ. *Ἐρθεν - ἐδηβεν άνοιξι* Τραπ. *Μᾶς πῆρε ἡ-ῖ-άνοιξι* Πελοπν. (Τριφυλ.) || Παροιμ. *Τὸ χελιδόνι δὲ φέρνει πάντα τὴν άνοιξι* (ὑπάρχουν ἐκτροπαὶ ἀπὸ τῶν καθεστώτων) Ζάκ. Ἴων. (Σμύρν.) *Μ' ἔνα λουλούδι' άν'ξ' δὲ γένιτι* (πβ. τὸ ἀρχ. «μία χελιδὼν ἔαρ οὐ ποιεῖ») Μακεδ. (Βελβ.) *Μὲ τ' ἔναν άθ' άνοιξι* «κ' ἔρται (συνών. τῇ προηγουμένῃ. *άθ'* = *άνθος*, «κ' ἔρται = δὲν ἔρχεται) Χαλδ. || Ἄσμ.

Τρεῖς μῆνις ἔχ' ἡ -ῖ-άνοιξι κι τρεῖς τοῦ καλονκαιρί Μακεδ.

Οὐλ' περιμέν' τὴν άνοιξι κ' ἡ κόρ' τὸ μοθοπῶρι, τ' ἄθᾶ άθούν τὴν άνοιξι κ' ἡ κόρ' τὸ μοθοπῶρι (μοθοπῶρι = φθινόπωρον) Πόντ.

Πουλλόπο μ', ἔρθεν άνοιξι κ' ἐσὺ κι κελαηδίζεις Τραπ. Συνών. *άνοιξά* 4. β) Ὁ μὴν Μάρτιος (καθ' ὃν ἄρχεται ἡ άνοιξις) Ἡπ. Συνών. *Ἀνοιξιάτης, Μάρτις*.

5) Τὸ ἄνθος *bellis annua*, εἶδος χαμαιμήλου Κέρκ. Συνών. *άσπρολούλουδο, μαρτολούλουδο*.

